07/04/2019

Ο χρόνος της ζωής μας – Μια ευκαιρία σωτηρίας

/ Γνώμες

Του Ιωάννου Αν. Γκιάφη

Θεολόγου- Πολιτικού Επιστήμονος

Αιώνες πριν δια στόματος του αρχαίου έλληνα τραγικού ποιητή Αισχύλου είχε διατυπωθεί η εξής αλήθεια: *"Στη ζωή του ανθρώπου άριστος σύμβουλος είναι ο χρόνος"*. Πράγματι με την καλή διαχείριση του χρόνου εφευρέτες πέτυχαν καταπληκτικά επιτεύγματα. Με την σωστή εκμετάλλευση του χρόνου στρατηγοί κέρδισαν περίφημες μάχες. Αλλά και με την άριστη χρήση του χρόνου ιατροί θεράπευσαν σοβαρές ασθένειες. Αντίθετα άνθρωποι που δεν αξιοποίησαν γόνιμα τον χρόνο τους, απέτυχαν και χάθηκαν. Ο χρόνος λοιπόν στη ζωή μας έχει ιδιαίτερη αξία αφού η πρόοδος και ευημερία μας εξαρτάται πιο πολύ από την σωστή χρησιμοποίηση αυτού.

Ο άνθρωπος διαχειριζόμενος δημιουργικά τον καιρό του, δύναται να εξελιχθεί σε όλους τους τομείς . Σπαταλώντας τον όμως άσκοπα και απερίσκεπτα στην κραιπάλη, στην μέθη και εν γένει στην ασωτία, εύκολα οδηγείται στον πνευματικό όλεθρο. Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, προερχόμενη από τον ιερό ευαγγελιστή Μάρκο, μας κάνει έναν σαφή υπαινιγμό για το ζήτημα του χρόνου. Ναι μεν ξεπροβάλλει ως κύριο θέμα της, η θαυματουργική θεραπεία του δαιμονισμένου νέου από τον Κύριο, δίνεται όμως σε κάποιο σημείο η διάσταση του χρόνου.

Βρισκόμαστε ενώπιον ενός δυστυχισμένου πατέρα. Ο γιός του, το βλαστάρι του πάσχει από δαιμονική επήρεια. Έχει καταληφθεί από πονηρό πνεύμα με αποτέλεσμα όλη του η ζωή να είναι συνυφασμένη με αυτό. Πέφτει κάτω, αφρίζει και τρίζει διαρκώς τα δόντια του, φθάνει μέχρι το σημείο να γίνεται ξηρός και αναίσθητος. Εν ολίγοις βιώνει ένα δράμα! Γι' αυτό σπεύδει αρχικώς στους μαθητές του Χριστού

να τον βοηθήσουν. Αυτοί αδυνατούν. Τότε δεν του απομένει άλλη λύση, παρά μονάχα ο Θεάνθρωπος Κύριος. Όντως τρέχει στον Διδάσκαλο μαζί με το δύσμοιρο τέκνο του.

Η πρώτη ερώτηση του Κυρίου προς τον πονεμένο πατέρα δεν σχετίζεται με την πίστη του, αλλά με τον χρόνο. "*Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ;* "(Μαρκ. θ',21). Πόσος χρόνος είναι αφότου συνέβη αυτό; Κι εκείνος απαντά: " *παιδιόθεν*", δηλ. από μικρό παιδί. Μετά την ερώτηση αυτή ακολουθεί ο διάλογος μεταξύ του Ιησού και του πατέρα περί της πίστης και των δυνατοτήτων που παρέχει σε εκείνον που πιστεύει . Στο τέλος θριαμβεύει η πίστη του πατέρα, αφού ο υιός εξ ολοκλήρου απαλλάσσεται με την βοήθεια του Θεού από το πονηρό πνεύμα.

Στο σημερινό περιστατικό μεταξύ των όσων θίγονται, ίσως πρέπει για λίγο να μας προβληματίσει η ερώτηση του Κυρίου περί του χρόνου. Γιατί άραγε ο Χριστός να ρωτάει τον πατέρα πόσο χρόνο το τέκνο του βασανίζεται; Ο Χριστός, ο ίδιος ο παντογνώστης Θεός, δεν γνώριζε το πλάσμα του πόσο καιρό ταλαιπωρείται; Όταν ο Λάζαρος εκοιμήθη στην Βηθανία, ο Κύριος βρίσκονταν στην περιοχή του Ιορδάνη ποταμού. Κι όμως την ώρα της κοίμησης του Λαζάρου, είπε στους μαθητές του: " *Ὁ Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται*"(Ιωαν. ια',11). Άλλοτε πάλι όταν ο Χριστός επισκέφθηκε την οικία του Σίμωνος του Φαρισαίου, δέχθηκε κοντά Του μια αμαρτωλή γυναίκα, η οποία άλειψε τους πόδας Του με μύρο. Ο Σίμωνας βλέποντας την εικόνα αυτή, αμέσως αναρωτήθηκε μέσα του: «*Γιατί ο Κύριος να δέχεται μια αμαρτωλή, αφού γνωρίζει με το προφητικό του χάρισμα την διεφθαρμένη ζωή της* ;»(Λουκ. ζ',39) Δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει την μύχια σκέψη του και ο Χριστός απαντά στο λογισμό του.

Κι διερωτόμαστε στην σημερινή περικοπή: Ο Κύριος δεν ήξερε πότε εισήλθε το δαιμόνιο στον νέο; Ο ίδιος ο χρόνος βρίσκεται υπό την εξουσία του Θεού. "*Οὐχ ὑμῶν ἐστι, γνῶναι χρόνους ἢ καιρούς, οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ* "(Πραξ. α', 7). Πως γίνεται λοιπόν ο καρδιογνώστης Κύριος να μην γνωρίζει το πότε ξεκίνησε η δαιμονική δοκιμασία του νέου; Ο Χριστός ρωτάει όχι για να μάθει αυτός, αλλά για να μάθουμε εμείς το πόσο αναγκαίος είναι ο χρόνος στη ζωή μας. Μέσα σε αυτόν γεννιόμαστε, αυξανόμαστε, εξελισσόμαστε και προκόβουμε. Ο καιρός απαιτεί φροντίδα και προσοχή. Δεν πρέπει να μένει ανεκμετάλλευτος, αλλά να αξιοποιείται κατά Θεόν. Να μην δείχνουμε αμέλεια ως προς αυτόν. Διότι εμμέσως πλην σαφώς ο Χριστός καταλογίζει ευθύνη στον πατέρα για ολιγωρία. Πού ήταν τόσα χρόνια και αμέλησε τη σωτηρία του τέκνου του;

Αντιπαραβάλλοντας τους εαυτούς μας, θα διαπιστώσουμε πως και εμείς στην πνευματική ζωή αφήνουμε τον χρόνο μας αναξιοποίητο. Παραμελούμε τα

πνευματικά μας καθήκοντα και συνεπαιρνόμαστε από την ψυχοφθόρα καθημερινότητα. Αδιαφορούμε για το θέλημα του Θεού και αφοσιωνόμαστε στην κίβδηλη κοσμική πραγματικότητα. Σπαταλούμε ώρες μπροστά σε μια οθόνη, είτε στην τηλεόραση είτε στον υπολογιστή και δεν αφιερώνουμε λίγα λεπτά στην προσευχή και στην μελέτη της Αγίας Γραφής. Μένουμε έκθετοι στην αμαρτία έχοντας σαν επακόλουθο την πνευματική μας πτώση και δεν αγωνιζόμαστε για την πνευματική ανόρθωσή μας. Ο Απ. Παύλος θα συμβουλεύσει τους Εφεσίους: " *Βλέπετε οὖν πως ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι*"(Εφεσ. ε', 15-16). Προσέξτε μην περιπατείτε απερίσκεπτα ως άσοφοι, αλλά οφείλετε ως σοφοί να εκμεταλλεύεστε τον χρόνο σας κατάλληλα. Να αξιοποιήσετε τον καιρό σας για την μετάνοιά σας και την καλλιέργεια των αρετών σας. Εξάλλου ουδείς γνωρίζει την ώρα της αναχώρησής του εκ του κόσμου τούτου. Άρα όλοι έχουμε χρέος να διάγουμε συνεχώς βίο "εν μετανοία".

Από εδώ και τώρα! Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή διανύουμε! Τώρα όχι αύριο, θα τρέξω στο πετραχήλι του πνευματικού μου να καταθέσω τις αμαρτίες μου και να ζητήσω τη θεία συγχώρεση. Τώρα όχι αύριο, θα σπεύσω στην Εκκλησία να ζήσω την μυστηριακή ζωή της από την οποία θα απολάβω την χάρη και την ευλογία. Τώρα όχι αύριο, θα αλλάξω ως άνθρωπος, όχι μόνο ως προς τον τρόπο σκέψης μου, αλλά και ως προς τα έργα μου. Ο σήμερα εορταζόμενος άγιος Ιωάννης της Κλίμακος γράφει σε έναν θεσπέσιο λόγο του: *"Μην απατάσαι ανόητε χριστιανέ ότι με τον χρόνο που θα έλθει, θα αναπληρώσεις τον χαμένο. Διότι της κάθε ημέρας ο χρόνος δεν επαρκεί όπως πρέπει για τις υποχρεώσεις σου έναντι του Δημιουργού*!" Είθε ο χρόνος της ζωής μας να είναι χρόνος για την επίτευξη της σωτηρίας μας.